

דב"ל פחות מג' כלבוד דמי, ולאצ"י דבעלמא מהני לנדו
 ככי האי גוונא כדאשכחן לעיל (דף טו:) גבי חבלים הכא לא
 חשיב ליה דהא מחילות שאין מגיעות נמי לא מחשבי להו הכא:
ש"ב מינה דירורין הבאין בשבת אסורין. יש דירורין הבאין בשבת
 שאסורין כגון ישראל וגר
 שריוני^ט צדירה אחת ומה גר מצד
 יוס^כ כדאמר צפרק הדר (לעיל דף ע:)
 והכא דירורין הבאין בשבת על ידי
 נפילת מחילה שבין שתי תצירות
 איירי ע' דפליגי ביה רב ושמואל
 ומיבעיא ליה לרב אשעיא צפרק
 כל גגות (לקמן דף קכג):

ואיבעית אימא צ"ע

פ"י בקוטרס ולענין
 היתר חצירו צדחא סגי מניה לדידיה
 צעי למיעבד ההרקה ללא לימי
 לנטולוי והוא הדין דספירא ליה
 להאי תנא בכל מצטלין רשות לזרין
 לנעול וקפת תימה צאנשי חצר ששכה
 אחד מהן ולא עירב היאך יכנס ואלא
 אס לא דרך חצר אס כרין לנעילת
 דלת ושמא י"ל צדעי נעילת דלת
 וצדעה שלטרך להיכנס ולנחת יפתח
 וינעול אחר כך^ב וקפת נראה דזווקא
 הכא כרין נעילת דלת שעד עתה
 הורגלו לנטול כלל שום עירוב שהיה
 תנן מפסיק ואיכא למיחש כדאמר
 כיון דדש ביה^א אחי לנטולוי אבל
 צאנשי חצר ששכה אחד מהן ולא
 עירב ולא הורגלו לנטול צאותה חצר
 אלא על ידי עירוב או ציטול רשות
 הלך לא צעי נעילת דלת ונראה
 דהכא נמי לא צעו לנעילת דלת אלא
 צנת ראשונה שאחר המיעוט כיון
 שצדעת שעצרה היו מנטולין שם
 כלל עירוב וכל ציטול רשות אבל
 צדעת אחרת לא יצטרכו עוד לנעול
 דאין צדעת שעד לעולם יהא כרין
 נעילה ולא שעה אומה לשאר ציטול
 צבזיל שהיתה שם מחילה מפסקת

רב ניסים גאון

יש בה עוד דברים
 שענין דירורין הבאין
 בשבת. לא צריכא לר'
 עקיבא דאמר תחומין
 דאורייתא. כבר פירשנוה
 למעלה עיקר דברי ר'
 עקיבא במס' סוטה.

לה א מיי פ"ח מהלכות
 עירובין הלכה ז' סג
 עשין א' טו"ש"ע א"ח ס'
 ש"ק ספ"ק ט'
 לו ב מיי שם הלכה כ'
 וטו"ש"ע שם ספ"ק י'
 לו ג מיי שם הלכה ז'
 וטו"ש"ע שם ספ"ק ט'
 לח ד מיי פ"כ"ט מהל'
 שבת הלכה לו סג
 עשין טו טו"ש"ע א"ח ס'
 רע"ב ספ"ק י'
 לח ה ו מיי פ"ב מהל'
 שבת הלכה ז' סג
 לאון סו טו"ש"ע א"ח ס'
 שכת ספ"ק י' ובי' של
 ספ"ק י':

מוסף רש"י

כיצד משתתפין במבוי.
 להיות כל תפלת מולין
 לתוכו ויטולו כולן (ג"סין
 טו). מניח את החבית.
 שפ"י חבית בשפת.
 דקפת שופך צ"ן (ס"ח).
 ואם לאו לא יצא. ובי
 הלכות, ואם שלא טעם
 אחד מכל המצויין אבל
 טעם אחד ממי יאלו טעם
 יד' חומתן וא"ע"ש אלא
 טעמו (רשב"ם פסחים קד).
 איזו היא אשירה סתם.
 אינן אלא חונק' לו שהיא
 צדעת חבית סוף יכר
 אס היא אשירה אס לאו
 (ע"ז ח"ה).

רבינו חננאל

מדקתני הוא אסור וחבירו
 מותר ש"מ דקסבר אין
 מבטלין וחורין ומבטלין.
 וכן אתה אומר בניב
 של תבן שבין שני
 בתחומי שבת. פשיטא לא
 צריכא לר' עקיבא דאמר
 תחומין דאורייתא. מנתי
 כיצד משתתפין במבוי
 ובי' אמר רבה חבית
 של שיתופי מבוי צריך
 להגביהה מן הקרקע טפח.
 והמקדש אם טעם מלא
 לוגמיו יצא. ואם לאו
 לא יצא. הני תרי מילי
 סבי דפומבדיתא אמרנה.
 שמואל אמר אף עושין
 מדורה לחיה בשבת, סבור
 מינה לחיה אין החולה
 לא. אמר שמואל הקדור
 ונצטנן עושין לו מדורה
 אפי' בתקופת תמוז כו'.
 איזו היא אשירה אמר רב
 כל שחומרין שומרין אותה

סנן צדעה ומשהו. ולקמן פריך הא נתמעט מעשרה קמני: **שנינו**
אסורין. לעיל^א קאי דקמני נתמעט התבן מעשרה אסרי אהדרי: **שמע**
מינה דירורין הבאין בשבת. כי הכא דאמנא לא היו דירורין אלו שולטין
 שבת הואיל והותרה הותרה ופלוגתא
 היא צפ"ק (דף ט:).^ב גבי שירא שנתה
 צדקה^ג: או **נועל אס ציטו**. דגלי
 דעמיה דאסתלק מהכא והיינו
 ציטוליה: **ואביעית אימא לעולם**
הרסי. ולענין היתר חצירו צדחא סגי
 ומיהו לדידיה צעי למיעבד הרחקה
 ללא לימי לנטולוי והוא הדין דספירא
 ליה להאי תנא בכל מצטלי רשות
 דצעי לנעול: לא צריכא אלא דהדר.
 האי מקבל רשותו וצטיל ליה רשותיה
 להאי מצטל לאחר עשה כרצו:
פשיטא. מאי חולמיה דתחומין
 מחלירות הא והא דרצנן היא:
 דרע"ק צמכת סוטה צפרק כסס
 (טו): מהו דמימא ניגזור דלמא אסי
 לאיתופי. וליקא מתחוס שאינו
 שלהן וקא עברי אדאורייתא:
מתני' מניח אס החצית. משנו
 אס יצלה: ומזה לנן על ידי **כנו**
וכנו. ואומר^ד להן קצלו חצית זו
 וכו' זה לשם כל בני מצוי: **שדן כידו**.
 ולא זכיה היא: **גב' כרין להגציה**
מן הקרקע. כשהוא מוכה אותה
 להן דכל כונה דמנחא צדעמיה לא
 היא זכיה והכי תני לה צמספתא
 (רפ"י) אס משלחן אף כרין לזכות אס
 משלו השלחן מנציה מן הקרקע
 ואומר זכיתי לכסס: **סבי דפומבדיתא**.
 רב יהודה וישיבתו צטיליה פ"ק
 דקסדרין^ה: מדורה. היסק גדול: **אינו**
היא אשירה ססס. אף על גב דלא
 חזינן ליה דפלחיה מחוקינן לה צדעי:
 ואין

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אסורין וכו'
 צפ"ק. ג"כ פלוגתא דרב
 הולג ור' יתק דף ע"ט:

מוסף תוספות

א. אינני שלא החזיק
 ישראל אחר כבוד יוס
 אלא משתכח אסור, כיון
 דהיה מצוי לאחוזין
 מצד יוס. מוס' ה"ה"ש.
 ב. דהא דביעי נעילת דלת
 היינו כל היום כשאינו
 צריך לצאת ולכנס, אבל
 בשעת כניסה ויציאה
 יפתח ואחר כך יעול.
 ג. בלא
 עירוב. שם. ד. מצטנן
 שחושש ההלמוד דילמא
 אתי לאפוקי לחצר אחר
 שביטלו. שם. ה. ואיזול
 ואיתבי החם ואיטילי לא
 האי חצר. שם. ו. ולא
 רצה לישב בבית החיצון.
 שם. ח. ודוק על המבטל
 אש. משום דאמרינן מי
 שנתן רשותו הוציא בין
 בשוגג בין במזיד אסור,
 ואיכא למיחש דילמא
 מפיק ולא אדעתיה,
 וצריכא לא ידעו ויטלטלו
 כל היום בחצר האסורה.
 ט. ודאשדא חזירים
 מטלטלין הוא דאיכא
 למיחש טפי. שם.
 יא. [ו]הו מני רבנן היא
 והוא דאמר כו' א"עור.
 יב. [ו]תנן כו' ר' יוחנן
 מציאת בנו ובתו הגדולים
 הרי אלו שלהם אבל
 מציאת בנו ובתו הקטנים
 הרי אלו שלו. שם.
 יג. אלא כל שסמך על
 שלחן אביו אפי' הוא גדול
 על שלחן אביו זהו גדול.
 יד. לר' יוחנן גדול
 וסמך על שלחן אביו זהו
 קטן שידר כיד אביו ואינו
 מוכה על ידו, וקטן שאינו
 סמך על שלחן אביו [זהו
 גדול] שמוכה על ידו. שם.
 יו. [ו]תנן על ידי עבדו
 ושפתו העברים. מוס'
 ה"ה"ש. יז. ולא מקיור
 מוכיח על שולחנה אלא
 כשאוכלין בתום. שם.
 יח. ואם לא יפרנסו אביו
 לא יפרנסו אחר. מוס' ב"מ
 יט. כגון ר' יוחנן. יט.
 כ. שפלה היא בירושה
 בעודה ארוסה והוא כתב
 לה בעודה ארוסה דין
 הברית אין לו בניסך
 דבבב"ק מ"ה. ר"ן מ"ה
 פ"ז ד"ה אלא. יז. להחיר
 חצירה, דבבב"ק שנתן
 מתנה לאשתו אפי' ר"מ
 מודה דיש לה יד. שם.
 כא. לר"ן ד"ה א"ה"ש. שם.
 כב. ומ"מ ירה כידו. שם.
 כג. באומר לה צאי משהו ידך
 במוזותיך ומפסקת. שם.
 כד. לא הריא כמקבל פרס,
 כיון שניזונת במעשה ידיו. שם.
 כה. [ו]לא ע"כ מלא לוגמיו
 לאו דוקא, אלא מלא לוגמא
 שמשלוק לצדדין ונראה כמלא לוגמיו. שם.

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אסורין וכו'
 צפ"ק. ג"כ פלוגתא דרב
 הולג ור' יתק דף ע"ט:

מוסף תוספות

א. אינני שלא החזיק
 ישראל אחר כבוד יוס
 אלא משתכח אסור, כיון
 דהיה מצוי לאחוזין
 מצד יוס. מוס' ה"ה"ש.
 ב. דהא דביעי נעילת דלת
 היינו כל היום כשאינו
 צריך לצאת ולכנס, אבל
 בשעת כניסה ויציאה
 יפתח ואחר כך יעול.
 ג. בלא
 עירוב. שם. ד. מצטנן
 שחושש ההלמוד דילמא
 אתי לאפוקי לחצר אחר
 שביטלו. שם. ה. ואיזול
 ואיתבי החם ואיטילי לא
 האי חצר. שם. ו. ולא
 רצה לישב בבית החיצון.
 שם. ח. ודוק על המבטל
 אש. משום דאמרינן מי
 שנתן רשותו הוציא בין
 בשוגג בין במזיד אסור,
 ואיכא למיחש דילמא
 מפיק ולא אדעתיה,
 וצריכא לא ידעו ויטלטלו
 כל היום בחצר האסורה.
 ט. ודאשדא חזירים
 מטלטלין הוא דאיכא
 למיחש טפי. שם.
 יא. [ו]הו מני רבנן היא
 והוא דאמר כו' א"עור.
 יב. [ו]תנן כו' ר' יוחנן
 מציאת בנו ובתו הגדולים
 הרי אלו שלהם אבל
 מציאת בנו ובתו הקטנים
 הרי אלו שלו. שם.
 יג. אלא כל שסמך על
 שלחן אביו אפי' הוא גדול
 על שלחן אביו זהו גדול.
 יד. לר' יוחנן גדול
 וסמך על שלחן אביו זהו
 קטן שידר כיד אביו ואינו
 מוכה על ידו, וקטן שאינו
 סמך על שלחן אביו [זהו
 גדול] שמוכה על ידו. שם.
 יו. [ו]תנן על ידי עבדו
 ושפתו העברים. מוס'
 ה"ה"ש. יז. ולא מקיור
 מוכיח על שולחנה אלא
 כשאוכלין בתום. שם.
 יח. ואם לא יפרנסו אביו
 לא יפרנסו אחר. מוס' ב"מ
 יט. כגון ר' יוחנן. יט.
 כ. שפלה היא בירושה
 בעודה ארוסה והוא כתב
 לה בעודה ארוסה דין
 הברית אין לו בניסך
 דבבב"ק מ"ה. ר"ן מ"ה
 פ"ז ד"ה אלא. יז. להחיר
 חצירה, דבבב"ק שנתן
 מתנה לאשתו אפי' ר"מ
 מודה דיש לה יד. שם.
 כא. לר"ן ד"ה א"ה"ש. שם.
 כב. ומ"מ ירה כידו. שם.
 כג. באומר לה צאי משהו ידך
 במוזותיך ומפסקת. שם.
 כד. לא הריא כמקבל פרס,
 כיון שניזונת במעשה ידיו. שם.
 כה. [ו]לא ע"כ מלא לוגמיו
 לאו דוקא, אלא מלא לוגמא
 שמשלוק לצדדין ונראה כמלא לוגמיו. שם.

י. כלל בני המבוי. שם. שאין קנין אחד לחצאין. ש"מ"מ שם. יט. דהא לא בעיא לעירובי, ויציאה בה בעירובי בעלה. ר"ע"ש. יז. לא למעשה יהיה ולא למציאתה, כיון דלא ולין לה. כ"א. לר"ן ד"ה א"ה"ש. שם. כב. ומ"מ ירה כידו. שם. כג. באומר לה צאי משהו ידך במוזותיך ומפסקת. שם. כד. לא הריא כמקבל פרס, כיון שניזונת במעשה ידיו. שם. כה. [ו]לא ע"כ מלא לוגמיו לאו דוקא, אלא מלא לוגמא שמשלוק לצדדין ונראה כמלא לוגמיו. שם.

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אסורין וכו'
 צפ"ק. ג"כ פלוגתא דרב
 הולג ור' יתק דף ע"ט:

מוסף תוספות

א. אינני שלא החזיק
 ישראל אחר כבוד יוס
 אלא משתכח אסור, כיון
 דהיה מצוי לאחוזין
 מצד יוס. מוס' ה"ה"ש.
 ב. דהא דביעי נעילת דלת
 היינו כל היום כשאינו
 צריך לצאת ולכנס, אבל
 בשעת כניסה ויציאה
 יפתח ואחר כך יעול.
 ג. בלא
 עירוב. שם. ד. מצטנן
 שחושש ההלמוד דילמא
 אתי לאפוקי לחצר אחר
 שביטלו. שם. ה. ואיזול
 ואיתבי החם ואיטילי לא
 האי חצר. שם. ו. ולא
 רצה לישב בבית החיצון.
 שם. ח. ודוק על המבטל
 אש. משום דאמרינן מי
 שנתן רשותו הוציא בין
 בשוגג בין במזיד אסור,
 ואיכא למיחש דילמא
 מפיק ולא אדעתיה,
 וצריכא לא ידעו ויטלטלו
 כל היום בחצר האסורה.
 ט. ודאשדא חזירים
 מטלטלין הוא דאיכא
 למיחש טפי. שם.
 יא. [ו]הו מני רבנן היא
 והוא דאמר כו' א"עור.
 יב. [ו]תנן כו' ר' יוחנן
 מציאת בנו ובתו הגדולים
 הרי אלו שלהם אבל
 מציאת בנו ובתו הקטנים
 הרי אלו שלו. שם.
 יג. אלא כל שסמך על
 שלחן אביו אפי' הוא גדול
 על שלחן אביו זהו גדול.
 יד. לר' יוחנן גדול
 וסמך על שלחן אביו זהו
 קטן שידר כיד אביו ואינו
 מוכה על ידו, וקטן שאינו
 סמך על שלחן אביו [זהו
 גדול] שמוכה על ידו. שם.
 יו. [ו]תנן על ידי עבדו
 ושפתו העברים. מוס'
 ה"ה"ש. יז. ולא מקיור
 מוכיח על שולחנה אלא
 כשאוכלין בתום. שם.
 יח. ואם לא יפרנסו אביו
 לא יפרנסו אחר. מוס' ב"מ
 יט. כגון ר' יוחנן. יט.
 כ. שפלה היא בירושה
 בעודה ארוסה והוא כתב
 לה בעודה ארוסה דין
 הברית אין לו בניסך
 דבבב"ק מ"ה. ר"ן מ"ה
 פ"ז ד"ה אלא. יז. להחיר
 חצירה, דבבב"ק שנתן
 מתנה לאשתו אפי' ר"מ
 מודה דיש לה יד. שם.
 כא. לר"ן ד"ה א"ה"ש. שם.
 כב. ומ"מ ירה כידו. שם.
 כג. באומר לה צאי משהו ידך
 במוזותיך ומפסקת. שם.
 כד. לא הריא כמקבל פרס,
 כיון שניזונת במעשה ידיו. שם.
 כה. [ו]לא ע"כ מלא לוגמיו
 לאו דוקא, אלא מלא לוגמא
 שמשלוק לצדדין ונראה כמלא לוגמיו. שם.

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אסורין וכו'
 צפ"ק. ג"כ פלוגתא דרב
 הולג ור' יתק דף ע"ט:

מוסף תוספות

א. אינני שלא החזיק
 ישראל אחר כבוד יוס
 אלא משתכח אסור, כיון
 דהיה מצוי לאחוזין
 מצד יוס. מוס' ה"ה"ש.
 ב. דהא דביעי נעילת דלת
 היינו כל היום כשאינו
 צריך לצאת ולכנס, אבל
 בשעת כניסה ויציאה
 יפתח ואחר כך יעול.
 ג. בלא
 עירוב. שם. ד. מצטנן
 שחושש ההלמוד דילמא
 אתי לאפוקי לחצר אחר
 שביטלו. שם. ה. ואיזול
 ואיתבי החם ואיטילי לא
 האי חצר. שם. ו. ולא
 רצה לישב בבית החיצון.
 שם. ח. ודוק על המבטל
 אש. משום דאמרינן מי
 שנתן רשותו הוציא בין
 בשוגג בין במזיד אסור,
 ואיכא למיחש דילמא
 מפיק ולא אדעתיה,
 וצריכא לא ידעו ויטלטלו
 כל היום בחצר האסורה.
 ט. ודאשדא חזירים
 מטלטלין הוא דאיכא
 למיחש טפי. שם.
 יא. [ו]הו מני רבנן היא
 והוא דאמר כו' א"עור.
 יב. [ו]תנן כו' ר' יוחנן
 מציאת בנו ובתו הגדולים
 הרי אלו שלהם אבל
 מציאת בנו ובתו הקטנים
 הרי אלו שלו. שם.
 יג. אלא כל שסמך על
 שלחן אביו אפי' הוא גדול
 על שלחן אביו זהו גדול.
 יד. לר' יוחנן גדול
 וסמך על שלחן אביו זהו
 קטן שידר כיד אביו ואינו
 מוכה על ידו, וקטן שאינו
 סמך על שלחן אביו [זהו
 גדול] שמוכה על ידו. שם.
 יו. [ו]תנן על ידי עבדו
 ושפתו העברים. מוס'
 ה"ה"ש. יז. ולא מקיור
 מוכיח על שולחנה אלא
 כשאוכלין בתום. שם.
 יח. ואם לא יפרנסו אביו
 לא יפרנסו אחר. מוס' ב"מ
 יט. כגון ר' יוחנן. יט.
 כ. שפלה היא בירושה
 בעודה ארוסה והוא כתב
 לה בעודה ארוסה דין
 הברית אין לו בניסך
 דבבב"ק מ"ה. ר"ן מ"ה
 פ"ז ד"ה אלא. יז. להחיר
 חצירה, דבבב"ק שנתן
 מתנה לאשתו אפי' ר"מ
 מודה דיש לה יד. שם.
 כא. לר"ן ד"ה א"ה"ש. שם.
 כב. ומ"מ ירה כידו. שם.
 כג. באומר לה צאי משהו ידך
 במוזותיך ומפסקת. שם.
 כד. לא הריא כמקבל פרס,
 כיון שניזונת במעשה ידיו. שם.
 כה. [ו]לא ע"כ מלא לוגמיו
 לאו דוקא, אלא מלא לוגמא
 שמשלוק לצדדין ונראה כמלא לוגמיו. שם.

י. כלל בני המבוי. שם. שאין קנין אחד לחצאין. ש"מ"מ שם. יט. דהא לא בעיא לעירובי, ויציאה בה בעירובי בעלה. ר"ע"ש. יז. לא למעשה יהיה ולא למציאתה, כיון דלא ולין לה. כ"א. לר"ן ד"ה א"ה"ש. שם. כב. ומ"מ ירה כידו. שם. כג. באומר לה צאי משהו ידך במוזותיך ומפסקת. שם. כד. לא הריא כמקבל פרס, כיון שניזונת במעשה ידיו. שם. כה. [ו]לא ע"כ מלא לוגמיו לאו דוקא, אלא מלא לוגמא שמשלוק לצדדין ונראה כמלא לוגמיו. שם.

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אסורין וכו'
 צפ"ק. ג"כ פלוגתא דרב
 הולג ור' יתק דף ע"ט:

מוסף תוספות

א. אינני שלא החזיק
 ישראל אחר כבוד יוס
 אלא משתכח אסור, כיון
 דהיה מצוי לאחוזין
 מצד יוס. מוס' ה"ה"ש.
 ב. דהא דביעי נעילת דלת
 היינו כל היום כשאינו
 צריך לצאת ולכנס, אבל
 בשעת כניסה ויציאה
 יפתח ואחר כך יעול.
 ג. בלא
 עירוב. שם. ד. מצטנן
 שחושש ההלמוד דילמא
 אתי לאפוקי לחצר אחר
 שביטלו. שם. ה. ואיזול
 ואיתבי החם ואיטילי לא
 האי חצר. שם. ו. ולא
 רצה לישב בבית החיצון.
 שם. ח. ודוק על המבטל
 אש. משום דאמרינן מי
 שנתן רשותו הוציא בין
 בשוגג בין במזיד אסור,
 ואיכא למיחש דילמא
 מפיק ולא אדעתיה,
 וצריכא לא ידעו ויטלטלו
 כל היום בחצר האסורה.
 ט. ודאשדא חזירים
 מטלטלין הוא דאיכא
 למיחש טפי. שם.
 יא. [ו]הו מני רבנן היא
 והוא דאמר כו' א"עור.
 יב. [ו]תנן כו' ר' יוחנן
 מציאת בנו ובתו הגדולים
 הרי אלו שלהם אבל
 מציאת בנו ובתו הקטנים
 הרי אלו שלו. שם.
 יג. אלא כל שסמך על
 שלחן אביו אפי' הוא גדול
 על שלחן אביו זהו גדול.
 יד. לר' יוחנן גדול
 וסמך על שלחן אביו זהו
 קטן שידר כיד אביו ואינו
 מוכה על ידו, וקטן שאינו
 סמך על שלחן אביו [זהו
 גדול] שמוכה על ידו. שם.
 יו. [ו]תנן על ידי עבדו
 ושפתו העברים. מוס'
 ה"ה"ש. יז. ולא מקיור
 מוכיח על שולחנה אלא
 כשאוכלין בתום. שם.
 יח. ואם לא יפרנסו אביו
 לא יפרנסו אחר. מוס' ב"מ
 יט. כגון ר' יוחנן. יט.
 כ. שפלה היא בירושה
 בעודה ארוסה והוא כתב
 לה בעודה ארוסה דין
 הברית אין לו בניסך
 דבבב"ק מ"ה. ר"ן מ"ה
 פ"ז ד"ה אלא. יז. להחיר
 חצירה, דבבב"ק שנתן
 מתנה לאשתו אפי' ר"מ
 מודה דיש לה יד. שם.
 כא. לר"ן ד"ה א"ה"ש. שם.
 כב. ומ"מ ירה כידו. שם.
 כג. באומר לה צאי משהו ידך
 במוזותיך ומפסקת. שם.
 כד. לא הריא כמקבל פרס,
 כיון שניזונת במעשה ידיו. שם.
 כה. [ו]לא ע"כ מלא לוגמיו
 לאו דוקא, אלא מלא לוגמא
 שמשלוק לצדדין ונראה כמלא לוגמיו. שם.

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אסורין וכו'
 צפ"ק. ג"כ פלוגתא דרב
 הולג ור' יתק דף ע"ט:

מוסף תוספות

א. אינני שלא החזיק
 ישראל אחר כבוד יוס
 אלא משתכח אסור, כיון
 דהיה מצוי לאחוזין
 מצד יוס. מוס' ה"ה"ש.
 ב. דהא דביעי נעילת דלת
 היינו כל היום כשאינו
 צריך לצאת ולכנס, אבל
 בשעת כניסה ויציאה
 יפתח ואחר כך יעול.
 ג. בלא
 עירוב. שם. ד. מצטנן
 שחושש ההלמוד דילמא
 אתי לאפוקי לחצר אחר
 שביטלו. שם. ה. ואיזול
 ואיתבי החם ואיטילי לא
 האי חצר. שם. ו. ולא
 רצה לישב בבית החיצון.
 שם. ח. ודוק על המבטל
 אש. משום דאמרינן מי
 שנתן רשותו הוציא בין
 בשוגג בין במזיד אסור,
 ואיכא למיחש דילמא
 מפיק ולא אדעתיה,
 וצריכא לא ידעו ויטלטלו
 כל היום בחצר האסורה.
 ט. ודאשדא חזירים
 מטלטלין הוא דאיכא
 למיחש טפי. שם.
 יא. [ו]הו מני רבנן היא
 והוא דאמר כו' א"עור.
 יב. [ו]תנן כו' ר' יוחנן
 מציאת בנו ובתו הגדולים
 הרי אלו שלהם אבל
 מציאת בנו ובתו הקטנים
 הרי אלו שלו. שם.
 יג. אלא כל שסמך על
 שלחן אביו אפי' הוא גדול
 על שלחן אביו זהו גדול.
 יד. לר' יוחנן גדול
 וסמך על שלחן אביו זהו
 קטן שידר כיד אביו ואינו
 מוכה על ידו, וקטן שאינו
 סמך על שלחן אביו [זהו
 גדול] שמוכה על ידו. שם.
 יו. [ו]תנן על ידי עבדו
 ושפתו העברים. מוס'
 ה"ה"ש. יז. ולא מקיור
 מוכיח על שולחנה אלא
 כשאוכלין בתום. שם.
 יח. ואם לא יפרנסו אביו
 לא יפרנסו אחר. מוס' ב"מ
 יט. כגון ר' יוחנן. יט.
 כ. שפלה היא בירושה
 בעודה ארוסה והוא כתב
 לה בעודה ארוסה דין
 הברית אין לו בניסך
 דבבב"ק מ"ה. ר"ן מ"ה
 פ"ז ד"ה אלא. יז. להחיר
 חצירה, דבבב"ק שנתן
 מתנה לאשתו אפי' ר"מ
 מודה דיש לה יד. שם.
 כא. לר"ן ד"ה א"ה"ש. שם.
 כב. ומ"מ ירה כידו. שם.
 כג. באומר לה צאי משהו ידך
 במוזותיך ומפסקת. שם.
 כד. לא הריא כמקבל פרס,
 כיון שניזונת במעשה ידיו. שם.
 כה. [ו]לא ע"כ מלא לוגמיו
 לאו דוקא, אלא מלא לוגמא
 שמשלוק לצדדין ונראה כמלא לוגמיו. שם.

י. כלל בני המבוי. שם. שאין קנין אחד לחצאין. ש"מ"מ שם. יט. דהא לא בעיא לעירובי, ויציאה בה בעירובי בעלה. ר"ע"ש. יז. לא למעשה יהיה ולא למציאתה, כיון דלא ולין לה. כ"א. לר"ן ד"ה א"ה"ש. שם. כב. ומ"מ ירה כידו. שם. כג. באומר לה צאי משהו ידך במוזותיך ומפסקת. שם. כד. לא הריא כמקבל פרס, כיון שניזונת במעשה ידיו. שם. כה. [ו]לא ע"כ מלא לוגמיו לאו דוקא, אלא מלא לוגמא שמשלוק לצדדין ונראה כמלא לוגמיו. שם.

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אסורין וכו'
 צפ"ק. ג"כ פלוגתא דרב
 הולג ור' יתק דף ע"ט:

מוסף תוספות

חלוץ פרק שביעי עירובין

פ.א.

עין משפט גר מצוה

א) עליו כו' קדושין לה.
 ב) גי' האל"ש זימנא וזמנא חלה
 פ"ב מ"ו ד' בקד"ש הגי'
 נגמ' ונרש"י ב"מ עמיתא
 עמיתא. וכו' הגאון יעב"ץ
 ז"ל. (ס) ונשי' מוס' שנת
 לה. ד"ה ל"ק.

תורה אור השלם

1. ואתה קח לך חסין
 ועשרים ופול וְעֶרְשִׁים
 וְרוּחַ וּבִקְמִים וְתַתְּחָה
 אוֹתָם כְּבָלֵי אֶחָד וְעֶשְׂרֵית
 אוֹתָם לָךְ לְלִחְם מִסֹּפֶר
 דְּמִיָּם אִשֶּׁר אֲתָה שׂוֹכֵב
 עַל צֶדֶךָ שֶׁלֶשׁ מֵאוֹת
 וְעַל שְׁעָרֵים יוֹם תֵּאבְדֶנּוּ.
 יחזקאל ד ט

2. וְגַם שְׁעָרֵים
 תֵּאבְדֶנּוּ וְהָיָה בְּגִלְגָּלִי
 צֵאת הָאָדָם וְתִקְנָה
 לְעֵינֵיהֶם. יחזקאל ד יב

נהגות הב"ח

(א) תוב' ד"ה אימיה וכו'
 כלל הספדים השנים בכל
 מערבין עירובי תחומין כו'
 קס"ד כ"ל וזמית קאמר
 נמחק: (ב) בא"ד וקמני לה
 גבי תחומין דמערבין בכל
 דבר תלמוד:

גליון הש"ס

גמ' שטא יחזור דבר
 לקלקולו. עינין דף
 ע"ב:

מוסף תוספות

א. ומש"ה קא קשיא ליה
 הא תנינא חרדא זימנא.
 כפ"א. ב. ובחלוה שרי
 ו' אליעזר בכל מידי ואפי'
 בעירובי חצרות. ס.
 ג. ואפילו בתחומין.
 כע"א. ד. אבל בעירובי
 תחומין מודי [ולא בעינין]
 פת. מוס' ר"פ. ה. לומר
 מתני' והכא. ס. ו. אבל
 בתחומין פשיטא. דאפי'
 בשאר מיני פירות מערבין.
 וכ"ש כפרוסה. ס. א.
 ד. ר' אליעזר אמר בכל
 מערבין בין בחצרות בין
 בתחומין. מוס' פ"ב.
 ח. כגון שאפה פחות
 מששעור. והלה מצופין
 חלה. ונטל מוכר אחת
 חלתה. כע"א.
 ט. שנפלה תרומה בחולין
 במאה ואפה הכל ביחד
 וכשירי נטל ממנה שיעור
 התרומה. ס. י. דכין
 דתקנת בכך לאכילה ואין
 החסרון מרובה לא
 חשבנין לה כפרוסה. ס.
 יא. לידע טעמא של לחם
 שצוה הקב"ה ליחזקאל
 לעשותו. מוס' האל"ש.
 יב. בני הנני לוקח ממך
 מחמד עיניך, לומר שלא
 יעשו כבודא הו על זה
 לפי שכולם יהיו אבליים.
 מוס' ר"פ. יג. דא"ל
 הקב"ה ליחזקאל שיעשה
 לחם מכל מינין. לסימן
 שהיה עתיד שתהיה הטיה
 במצור, ודרך אנשי מצור
 לאכול פת מכל מינים
 בעבורם הם חסריים
 מלחם. ס.

גמ' לאפוקי מדר' יהושע דאמר פת אין מידי אחרינא לא קא משמע
 לן מחניי ככל אפילו יין ופירות ואי מהיאר הוא אמרינא המס הוא
 דבעירובי תחומין עסקינן והמס מודה רבי יהושע דליכא למיחש
 משום איבה כי הכא בעירובי חצירות דטעמא משום איבה דללקמן
 אזל בעירובי חצירות אימא לא להכי
 הדג תנייה גבי חצירות. לישנא
 אחרינא גרסינן לאפוקי מדר' מאיר
 דאמר בפת אין מידי אחרינא לא צפ'
 הדג (לעיל דף ע"א): קמ"ל בכל והיא
 היא: איסוריה אצוי ככל מערבין
עירובי חצירות גרסינן וכלל משתתפין
שיטופי מצוי. זין צפת זין זין זין
 צפאר פירות: ולא אמרו לערב צפס
 כו'. וכלל מערבין דרישא הכי קאמר
 כלל מיני פת מערבין עירובי חצירות:
מאן שמעת ליה דאמר פת אין מידי
אחרינא לא רבי יוחנן. ולישנא
 אחרינא ר' מאיר: י וקמני בכל אפת
 ומתני' נמי ממאי דבכל דמני אכל
 מיילי קאמר ולאפוקי מהא דר' יהושע
 אתא דילמא כלל דקמני אפת קאי

כדרייתא והכי קאמר כלל מיני פת
 מערבין חצירות ומשתתפין במצוי
 כלל מיני חוץ ממיה ומלח: **אלא אמר**
רבה בר בר חנה אי איכא למימר
 דאפקא מתני' מדריש יהושע איסופא
 דמלחא פליגא דאמר פרוסה לא קא
 משמע לן ככל: **משום איבה** שצאין
 לידע מחלוקת שאומר אי נותן שלימה
 ואחא פרוסה: לקולו. זה פרוס
 זה שלם: חלפה. אינו חסרון שזהו
 תיקונה: **כדי דימועה** אם נדמעת
 שנפלה תרומה בחולין ועשו ממנה
 ככר זו ונטלו ממנה דימועה אטה
 ממנה לתקנה: **תלם נחוס.** חסד
 היא ואין לו חסרון: **פפרה בקיסס.**
 ככר שנפרסה ופפרה הפרוסות בקיסס
 ונראית שלימה: **ידיע סיפרה.** ניכר
 מקום תפירתה והיא כפרוסה:
דשאר מיני הוה. מינין הרבה היו
 מערבין זה דהיא ודאי לאו פת
 היא דמתני' גבי יחזקאל ואתה קח לך
 חסין וגו' ומתני' (שם כד) לחם
 אנשים לא תאכל אלמא לאו לחם
 הוא: **ועוגת שעורים** האכלנה אמר
רז חסדא. האי שעורים לאו דווקא
 דהא שאר מינין טובא הוו זה אלף
 לשיעורין תאכלנה במשקל דרך רעפון
 ולא לשוצע: **י עריבסה** כעריבסה
שעורין. מגונה ולא יפה כתיקון
עריבסה חטים שמייפה תיקון העוגה
 עגולה ונאה: **פאתתני'** יין אוס
מעה לחנוני שהוא מוכר יין ודר
 עמו במצוי: או **לנחוס.** מוכר
 ככרות ודר עמו בחצר שיזכה לו

בעירוב עם חצירי אס יבואו בני המצוי לקחת ממך ככר לעירוב או יין
 לשיטוף יחא לי חלק זו: לא זכו לו **מעוויין.** שאין מעות קונות עד
 שימשוך ואפי' עירב החנוני הזה לכל האחרים וזכה גם לזה אינו עירוב
 שהרי לא נתכוון לזכות לו בזמנתו חנם כשאר מוכין בעירוב אלף לקנות
 המעה והרי אינה קנויה לו דכיון דמעות אינן קונות לא סמכא דעמיה
 דהאי ולא היו דעמיה לאקנויי ומנאל מערב לו במעוויי שלא מדעתו:

לא זכו לו מעותיו. פירש הקונטרס ואפילו עירב החנוני הזה לכל האחרים וזכה גם לזה אינו עירוב שהרי לא נתכוון לזכות
 לו בזמנתו חנם כשאר מוכין בעירוב אלף לקנות המעה והרי אינה קנויה לו וזמנתו פירש כן דאפילו מתכוין לו להקנות לו
 בזמנו ואפילו זכה לו ע"י אחר או לקח המעה וקנה לו מן השוק אינו עירוב כיון שהקנות מתכוין לקנות לו מן החנוני ואין המעה
 קונה לו וכל הזכויות שעושה החנוני שלא מדעת בעל הבית קא עביד ואין מערבין אלף לדעתו ולשון הקונטרס נמי מוכיח כן בסמוך:

איתבייה אביי בכ"ז מערבין עירובי תחומין כו'. קך היא
 הגירסא כספריים ישנים וכן גרסו ר"ח ופירש ה"ר
 אברהם כולה סוגיא דה"ק תנינא חרדא זימנא ככל מערבין כו' משמע
 סתמא זין בעירובי חצירות זין בעירובי תחומין א' אמר רבה לאפוקי
 מר' יהושע דאמר פת אין כו' והאי

ככל מערבין אכולוה עירובין קאי¹
 ואכולוהו פליג ר' יהושע ואומר פת
 אין מידי אחרינא לא² ולהכי אינערין
 מרי זימני דאי לא הדר ותנא צפא
 דהכא הוה מוקמינן והאי דלעיל
 בתחומין דאייירי זהו כולי פירקא
 ומילתא דר' יהושע דהכא הוה מוקמינן
 בחצרות דמייירי זהו לעיל³ ולח מפקא

היא דלעיל כלל מרבי יהושע דהכא
 אזל השתא דמיתניא נמי גבי מלמיה
 דרבי יהושע מפקא מדדיה דלאפילוגי
 קאמי איתיביה אצוי אצוי פריך על
 מה שאמר שסבר רבי יהושע דאפילו
 בתחומין אין מערבין אלף צפת וכו'
 גרסינן ככל הספריים הישנים ככל
 מערבין עירובי תחומין (א) קאמר כו'
 קס"ד דהאי ככל מערבין כלל מיני
 פירות קאמר מאן שמעת ליה דאמר
 פת אין מידי אחרינא לא רבי יהושע
 דהא אמרינן דר' אליעזר ככל מערבין
 זין בחצירות זין בתחומין קאמר וקמני
 לה גבי תחומין (ב) ככל דבר אלמא
 תחומין ככל דבר לרבי יהושע אלף
 לאפוקי מרבי יהושע כו' אלף האי ככל
 מערבין (ג) ה"ק ככל עניני פת מערבין
 זין בשלמין זין בחסרין והשתא מייירי
 מתני' ככל מערבין דווקא בחצירות
 דאייירי זהו לעיל⁴ ופליג על ר' יהושע
 דצעי שלמין בחצירות והא דלח שני
 אפירכא דאצוי דודאי רבי יהושע
 מודה לתחומין ככל דבר דמיתניא
 תנן ככל מערבין אפילו בחצירות ור'
 יהושע פליג בחצירות לחודיהו היינו
 משום דאי ר' אליעזר איירי בתחומין⁵
 ור' יהושע לא פליג אלף בחצירות הוה
 ליה לפרושי דלחצירות לחודיהו קאי (ד)
כדי חתה וכדי דימועה מערבין
 לו בה. ונראה לר"י דווקא
 בצטולה לחלה⁶ ובמדומע⁷ איירי דאי
 לא צעיא תיקון איכא איבה אפילו
 בחסרון מועט דלישנא דמיתניא
 משמע דשלמים לגמרי צעי ומיהו
 לשון כדי קשה דהוה ליה למימר
 חלתה דמועמיה ואור"י דנקט כדי
 לשאמעינן דאפילו נטל לחם חלה אס'
 הפריש יותר מדאי כו' איכא חלה
 ואס' תאמר כיון דלאשמעינן כדי חלתה
 דהוה אחד מארבעין ושמונה כל שכן
 כדי דימועה דהוה יותר ממאה
 ואור"י דס"ד דדימוע כיון דחיי הכי
 ומודיים

לכהן אפילו בצפורת איכא איבה: **והוא** הדואי דהואי בשני דמר שמואל^א
 כו'. עשו לנסות מה טעמא^ב לפי שזה הקצ"ה ליחזקאל לעשות:
דבתניב ואתה קח ד' כו'. פ"ה וכתבי' בתריה לחם אנשים לא
 תאכל אלמא לאו לחם הוא והגיה ר"ת דהאי לחם אנשים
 זהצראה כתיב^ג רחוק מפרסה זו כמה דפין והכי פירושא היא דהאי דאמר
 מינין הואי דכתיב ואתה קח לך ולימי המצור ושעת הדחק נאכל^ד
 ולא פת הוא אלף לנפש רעבה דלצבא כפנייה גלליה צלע [ב"ק נ: ב:]
 וזו פת המצור וזכה גם לזה אינו עירוב שהרי לא נתכוון לזכות
 לו בזמנתו חנם כשאר מוכין בעירוב אלף לקנות המעה והרי אינה קנויה לו וזמנתו פירש כן דאפילו מתכוין לו להקנות לו
 בזמנו ואפילו זכה לו ע"י אחר או לקח המעה וקנה לו מן השוק אינו עירוב כיון שהקנות מתכוין לקנות לו מן החנוני ואין המעה
 קונה לו וכל הזכויות שעושה החנוני שלא מדעת בעל הבית קא עביד ואין מערבין אלף לדעתו ולשון הקונטרס נמי מוכיח כן בסמוך:

בארבעה

בחיטים וטימטם בשעורין, האוכל ממנה חייב מיתה. כיון שהיא נותנת המים מגבהת חלתה, וכלכל שאל יזיה שם ה' רבעים קמה. ירושלמי מפני מה אמרו מערבין בחצירות מפני
 דרכי שלום, ומעשה באחת שהיתה (רביבה) [דבובת] עם חבירתה ושילחה עירובה ביד בנה נטל[ב]תיה [וכפפתיה] [וגנפתיה] ונשקתיה, אתא אמר לאימיה
 מתוך כך עשו שלום. הדא היא דכתי' כל נתיבותיה שלום. מתני' נותן אדם מעה לחנוני או לנחתום כדי שיזכה [לן] בעירוב דב"י אליעזר כו'.